

§ 3, idet der er tilføjet: for saa vidt der ikke foreligger Omstændigheder, som medføre højere Straf. Noget lignende maatte man i alt Fald indføre i § 2. — For øvrigt skal jeg tillade mig at komme tilbage til Spørgsmaalet: Tvangsarbejde eller ikke Tvangsarbejde. Ved § 2 vil man maasse lægge Mærke til, at man har ment, at for at Tvangsarbejde skal betyde noget, maa det udstrækkes ud over en ikke for kort Tid. Der staar derfor: „Ikke under 3 Maaneder“. Det er jo nu i Reglen Manden, der mishandler sin Hustru — det er dog sjældent, at det er Manden, der er den mishandlede Part, ellers vil jo ogsaa Hustruen blive ramt af denne Paragraf — men naar Konen altsaa klager over sin Egtefælles Mishandling, vil det altsaa medføre, at Manden bliver taget bort fra sit Arbejde og forhindret i at understøtte sin Familie. (Gos's: Han vil sandsynligvis dog være en Drukkenbolt.) Fordi Manden er en Bændit — om jeg maa bruge det Udtryk — eller en Bølle, derfor kan han godt være en stor og stærk Mand og en dygtig Arbejder, der virkelig tjener tilstrækkeligt til at underholde sin Familie. Han drikker sig maasse fuld undertiden, som det ærede kongevalgte Medlem bemærkede, og faar saa maasse Versærfergang, og mishandler under denne Rone og Børn, men ellers kan han maasse tjene meget godt og bringe Pengene hjem til Familien. Men nu er det meget ofte, af disse ulykkelige Roner ikke ville melde deres Mænd, selv om de mishandles af dem, fordi de ræsonnere som saa: Hvis jeg melder ham, bliver han sat i Fængsel i saa og saa lang Tid, og hvad skal saa jeg og Børnene leve af, saa maa vi lægge os ind under Fattigvæsenet. Hvis man indsatte Vand og Brød som Straf i disse Tilfælde, vilde Straffen jo være hurtigere affonet; men naar der idømmes Straf-arbejde, vil Konen for det meste undlade at anmelde Volds handlingen, da hun ikke vil vide, hvorledes hun skal komme ud af det i de Maaneder, da Manden er affaaren fra at forjærge Familien. I og for sig tror jeg altsaa, at Tvangsarbejde — hvad man ellers vil sige om det — ikke vil være rigtig heldigt i dette Forhold.

Jeg maa dernæst gøre en lille Bemærkning til § 3, som jo slutter sig til Straffelovens § 203. Men jeg skal ikke komme dybt ind derpaa, da det vel vil blive Genstand for Udvalgsbehandling. § 203 er jo ikke meget heldig, som den er, men naar man nu, som den højtærede Minister foreslaar, skal tilføje et nyt Punktum, saa tror jeg, der vil komme en uløselig Gaade ind i Paragraffen, og der vil opstaa Spørgsmaal

om, hvorledes det første Punktum i Paragraffen kan forenes med det, den højtærede Minister vil have med, med andre Ord, hvorledes man skal afgøre de Tilfælde, hvor der ikke har været givet rimelig Anledning, men i øvrigt er handlet uden Overlæg, eller hvor der findes formildende Omstændigheder. Skal det ind under den oprindelige Bestemmelse i 2det Punktum, eller skal det ind under Bestemmelsen i det 3dje Punktum? Det vil være en temmelig uløselig Gaade, Dommeren her stilles over for, og vil, som sagt, give megen Anledning til Konfusion. For øvrigt vil jeg sige, at ogsaa der, hvor der er Tale om værre Volds handlinger, Saar og Skader, bør det Moment, om der har været givet rimelig Anledning eller ikke, ikke absolut være et skærpende Moment saaledes som det er foreslaaet. Det er ikke saa sjældent, at der begaaes en Volds handling mod en Person af Fejltagelse f. Eks. i Mærke, hvor en Bændit maasse tror at se en Person for sig, som kort i Forvejen har pryglet ham, og derfor mener, der er Anledning til at gøre Gengæld, medens det dog bagefter viser sig, at han har taget fejl, og at det er en ganske uskyldig Person, han har overfaldet — ja, naar man forudsætter, det er en Bølle, der gør det, kan det være rigtigt nok at straffe ham som her foreslaaet; men det kan ogsaa være slet i Hidsighed, idet vedkommende netop paa Grund af Hidsigheden har taget fejl med Hentyk til Personen. Det Forhold kan være temmelig uskyldigt; men paa den anden Side er det klart, at der ikke er Anledning til at overfalde denne Mand, da han jo ikke har gjort det mindste og ikke har givet rimelig Anledning til Overfaldet. Jeg skal dog ikke komme dybere ind paa Betragtningen af disse Paragraffer, jeg vil blot føje til, at jeg tror, det skal vise sig, at naar man kommer til nærmere Undersøgelser, saa kommer man meget let til at bringe Forstyrrelse ind i det System, vi have i Straffeloven, som vist er vel overvejet fra Straffelovskommissionens Side, og hvor jeg ikke paa nogen Maade kan anbefale, at vi skrive os tilbage til Tiden for Fæd'n af 4de Oktober 1833, som man i 1866 med beraad Hu og med god Grund kom bort fra.

Saa er der det Spørgsmaal, som jeg ligesom den ærede foregaaende Taler maa berøre nærmere, og det er Spørgsmaalet, om det er rigtigt, at en Lov som denne indfører Tvangsarbejde som Straffeart ved Siden af de andre Straffearter. Den ærede sidste Talers Argumentation gik egentlig ud paa, at lige over for habituelle Volds-mænd — han brugte Ordet „habituelle